

Broder Charles' saligkåring

I sin prædiken ved Charles de Foucaulds saligkåring den 13. november 2005¹ lod præfekten for kongregationen for helgen- og saligkåringer, kardinal József Saraiva Martins, endnu engang hans "eventyrlige og fascinerende" liv passere revy. Hovedvægten i hans tale lå på, hvorledes broder Charles' tænkning har påvirket det 20. århundredes spiritualitet

Af kardinal József Saraiva Martins²

Teksterne for søndagen i dag, den 33. og næstsidste i året, indeholder nogle afsnit fra Guds ord, som på speciel måde belyser den kristne tros realitet, og som skal forstås som en anvisning på den bedste anvendelse af Guds gaver til os. I dag har Kirken indskrevet Charles de Foucauld, Maria Pia Mastena og Maria Crocifisso Curcio i De saliges Bog i anerkendelse af, at de hver især har udfoldet de talenter, de havde fået og bragt dem til fuldendelse i den guddommelige kærligheds logik og i total selvhengivelse til Kirken.

Charles de Foucauld har sagt under en meditation, han holdt ved juletid foran Jesusbarnet over det sted i Matthæus-evangeliet, som vi netop har hørt,³ nemlig om forpligtelsen til at bære frugt, som den har, som havde fået talenterne: "Vi vil blive spurgt om alt, hvad vi har fået ... og fordi jeg har modtaget meget, vil man også kræve meget tilbage af mig. Jeg har virkelig fået mere end menneskehedens flertal ... omvendelsen, ordenskaldet, trappistklostret, livet som eneboer, Nazareth, den

¹ Radio Vaticanas tyske program berettede, at der blev klappet igen og igen under dagens prædiken. Peterskirken var fyldt til sidste plads, titusinder af troende stod ude på pladsen - blandt dem talrige ordensfolk, præster fra Foucauld og Tuareg fællesskaberne: mænd i lysende blå gevandter og med hvide turbaner, kvinder i festdragter i rødt og guld. Det var verdenskirke til at tage og føle på - en af forbønnerne var på arabisk, fortalte Radio Vaticana. Ved festgudstjenestens afslutning kom pave Benedikt, som jo ellers har overladt saligkåringerne til præfekten for den pågældende kongregation, ned i Peterskirken til en kort bøn foran den nye saliges relikvier. Ud over Charles de Foucauld blev også to ordenssøstre saligkåret: Maria Pia Mastena og Maria Crocifisso Curcio. Denne artikel begrænser sig til at gengive kardinal Martins ord om broder Charles. Red.

² Oversat af Nanit Price

³ Matt 25, 14-30

daglige modtagelse af kommunionen og mange andre nådegaver: man vil kræve meget tilbage af mig ..."

Charles de Foucaulds saligkåring er for os et bevis på, at han virkelig var ført af Guds Ånd, således at han kunne bruge de forskellige talenter, han havde fået, på den rigtige måde og lade dem blive frugtbare. Han besvarede med glæde Guds kalden og fulgte dermed virkelig en vej i henhold til Evangeliet, på hvilken han så også har tiltrukket tusinder af disciple.

Den hellige Fader, Benedikt XVI, har for kort tid siden mindet om, at "vi kan sammenfatte vor tro i disse ord: Jesus caritas, Jesus kærligheden"; det er de ord, Charles de Foucauld har brugt som et valgsprog, der skulle udtrykke hans spiritualitet. Charles de Foucaulds eventyrlige og fascinerende liv kan betragtes som et holdbart bevis for sandheden i pavens ord. Man kan uden vanskelighed se den røde tråd, der stykke for stykke løber gennem alle ændringer og udviklinger i broder Charles' eksistens; sådan som pater Huvelin i 1889 skrev til abbeden i Solesmes: "Han har gjort religionen til kærlighed".

Charles selv betroede en skolekammeret, der var forblevet agnostiker, hvad han selv kaldte sit livs hemmelighed: "Efterfølgelsen er uløseligt forbundet med kærligheden ... Jeg har tabt mit hjerte til den for 1.900 år siden korsfæstede Jesus af Nazareth, og jeg tilbringer mit liv med at efterligne ham, i det omfang min svaghed tillader mig det." I korrespondancen med Louis Massignon kan man undersøge den frihed, som Charles havde fået ved sin måde at elske på: "Kærligheden til Gud og til næsten ... det er al religion ... hvordan skal man kunne nå dertil? Ikke på en dag - men det er fulden- delsen i sig selv, der er målet, som vi altid skal forsøge at nå, og som vi må nærme os uden tøven, og som vi forventer i Himlen."

Allerede i 1882 finder vi den berømte sætning fra Matt 25,40, som han ofte citerer, og som ledsager ham til den sidste meditation i 1916, hvori han trækker en parallel mellem nærværelsen i Eukaristi- en og nærværelsen i de mindste:

"Jeg tror ikke, at der findes et ord i Evangeliet, der har gjort større indtryk på mig, og som har for- andret min mening mere end dette: 'Alt, hvad I har gjort mod en af disse mine mindste brødre, det har I gjort mod mig.' Hvis man tænker på, at disse ord kommer fra den uskabte sandhed, fra den mund, som har sagt: 'Dette er mit legeme ... Dette er mit blod', med hvilken kraft bliver man så ikke draget hen til at forsøge at søge Kristus i de ringeste, i synderne, i de fattige?"

Charles de Foucauld havde en betydelig indflydelse på det 20. århundredes spiritualitet, og han for- bliver også på tærskelen til det 3. årtusinde et frugtbart forbillede, en indbydelse til en radikal efter- levelse af evangeliet – også udenfor de grupper, der tilhører de mangeartede foreninger, hvoraf hans mange og forskelligartede åndelige familier er opstået.

Det at leve evangeliet i al enkelhed, at evangelisere uden at ville stille krav, at ville vidne for Jesus i respekt for andre religiøse erfaringer, at understrege forrangene i den kærlighed, der leves i søsterlig ånd, det er kun et par af de vigtigste aspekter af en værdifuld arv, der indbyder os til at handle såle- des, at vort liv – i lighed med Charles' liv – består i at "skrive evangeliet ud over tagene ... at råbe, at vi hører Jesus til".⁴

Klik her for at udskrive artiklen (printerens skal være tændt)

Klik her for at sende artiklen til en ven eller bekendt (Outlook skal være startet)

Klik her for at komme til forsiden af catholica.dk

⁴ Matt 10,27